

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/139/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216212773
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2216212773.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: G. Z., nar. XX.X.XXXX, adresa L. X., P. XXX, o zaplatenie 312,87 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 7Csp/49/2016-76 zo dňa 27.2.2018 - v časti výroku II. o zamietnutí žaloby vo zvyšku, t a k t o

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II., ako i v závislom výroku III. o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 245,90 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 25,97 Eur od 26.8.2013 do zaplatenia, vo výške 5,50% ročne zo sumy 39,43 Eur od 26.9.2013 do zaplatenia, vo výške 5,50% ročne zo sumy 180,50 Eur od 26.10.2013 do zaplatenia, to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že výrokom III. priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 57,18%.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 43 ods. 1 písm. a), § 43 ods. 12 písm. b), § 44 ods. 1 zák. č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ďalej ust. § 5b zák. č.250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ust. § 101, § 103 a § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. Súd vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, ktorými mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu (Slovak Telekom, a.s.) a žalovaný uzavreli platnú písomnú zmluvu o poskytovaní verejných služieb, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému koncové zariadenie, dátovú SIM kartu, telefónne číslo, účastnícky program a ďalšie služby. Žalovaný sa zaviazal platiť právnenmu predchodcovi úhradu za poskytnutú verejnú službu, pričom právny predchodca žalobcu riadne vyfakturoval žalovanému za poskytnuté elektronické služby sumu 312,87 Eur. Žalovaný však túto sumu v lehote splatnosti, ani v náhradnom termíne neuhradil, čím sa dostal do omeškania a žalobcovi tak vznikol nárok aj na úroky z omeškania, ktoré si uplatnil v zákonom stanovenej výške. Ohľadom faktúry č. 7306986831 a faktúry č. 7305817442 však súd žalobu vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko ide o premlčané nároky, na ktoré súd vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu, prihliadal z úradnej povinnosti, keď trojročná premlčacia lehota začala plynúť dňom nasledujúcim po dni splatnosti uvedených faktúr. Keďže dátum splatnosti na faktúre č. 7306986831 bol 25.7.2013 a na a faktúre

č. 7305817442 bol 25.6.2013, dňom nasledujúcim, teda dňom 26.7.2013 a 26.6.2013 začala plynúť trojročná premlčacia lehota, pričom posledný deň tejto lehoty pripadol na deň 26.7.2016 a 26.6.2016 a nakoľko žalobca žalobu podal až dňa 16.8.2016, boli nároky žalobcu z titulu neuhradených faktúr č. 7306986831 a č. 7305817442 v čase podania žaloby už premlčané. Súd uzavrel, že žalobcovi v súvislosti s uvedenými pohľadávkami nevzniklo právo ani na úroky z omeškania, lebo žalovaný s plnením dlžnej sumy v omeškaní nebol. Z týchto dôvodov súd žalobu v časti zaplatenia sumy 66,97 Eur spolu so zákonnými úrokmi z omeškania ako nedôvodnú zamietol. Nakoľko však bolo nesporne preukázané, že žalovaný porušil zákonné a zmluvné povinnosti, keď úhrady za žalobcom poskytnuté služby nevykonával, súd žalobe v časti zaplatenia 245,90 Eur, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 25,97 Eur od 26.8.2013 do zaplatenia, vo výške 5,50% ročne zo sumy 39,43 Eur od 26.9.2013 do zaplatenia, vo výške 5,50 % ročne zo sumy 180,50 Eur od 26.10.2013 do zaplatenia, vyhovel a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol s použitím ust. § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vzhľadom na pomerný úspech strán v spore - žalobcu v rozsahu 78,59% a žalovaného v rozsahu 21,41%, priznal v spore prevažne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 57,18%.

5. Proti tomuto rozsudku, výlučne v rozsahu jeho zamietajúcej časti podal odvolanie žalobca, pričom žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že vyhovie žalobe v napadnutom rozsahu, alebo rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania podľa vyčíslenia vo výške 47,47 Eur. Ako odvolacie dôvody uviedol, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na čl. 1 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR ako aj nález ÚS SR z 8.3.2011 sp. zn. III. ÚS 348/06-42 a uviedol, že Ústava SR priznáva každému z účastníkov súdneho konania rovnaké postavenie. Zákonodarca túto zásadu nerešpektoval a prijatím ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. uložil súdom povinnosť pri rozhodovaní o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy ex offio prihliadať na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania. Zákonodarca týmto ustanovením uložil súdom povinnosť vyhľadávať dôvody, pre ktoré by mohli nárok veriteľa zamietnuť, čím zlegalizoval postavenie súdu ako advokáta dlžníka. Porušil tým Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami garantované právo prístupu k nestrannému súdu a narušil tiež zásadu rovnosti účastníkov konania a nestrannosti súdu, ktorá sa v civilnom procese prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd. Nedovoleným spôsobom tak zasiahol do princípov právneho štátu. Súdny začali toto ustanovenie aplikovať na všetky prebiehajúce súdne konania, a to bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania a tiež bez ohľadu na vedomosť súdov o tom, že na Ústavnom súde SR prebieha konanie o súlade ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. s Ústavou SR, ktoré inicioval Okresný súd Košice II. Došlo tým k porušeniu princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci. Napriek prebiehajúcej konaniu pred Ústavným súdom, súd na vec ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. aplikoval a skúmal premlčanie uplatneného nároku bez toho, aby žalovaný vzniesol námietku premlčania. S týmto postupom žalobca nesúhlasí a poukazuje na to, že aplikáciou ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. na daný prípad došlo k značnému narušeniu princípov právneho štátu, k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci zakotvanej v čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa čl. 46 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania garantovanej čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a v neposednom rade k porušeniu zásady uplatnenia ústavnokonformného výkladu právnych noriem. Aplikovaním ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. súd porušil ústavnú zásadu stanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s Ústavou SR. Súd mal predovšetkým v zmysle § 162 ods. 1 CSP konanie prerušiť až do skončenia konania vedeného pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 o návrhu Okresného súdu Košice II o súlade § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Súd však konanie neprerušil a na vec aplikoval ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z., postupoval tak v rozpore s čl.

152 ods. 4 Ústavy SR, nakoľko ešte pred vyhlásením napadnutého rozhodnutia, rozhodol dňa 8.2.2018 Ústavný súd SR vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 tak, že: „Ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Ústavný súd v tomto rozhodnutí zohľadnil neférovosť a nejustičnosť, spočívajúcu v jednostrannej a automatickej pomoci spotrebiteľovi, uviedol, že právna úprava svojou zjednodušujúcou priamočiarosťou vykazuje asymetriu, pretože všetkých dodávateľov, resp. veriteľov stavia pomyselné na stranu „zlých“ a spotrebiteľov na stranu „ublížených“ s tým, že na ochranu zraniteľnejšieho jednotlivca - spotrebiteľa existujú miernejšie prostriedky, najmä formou právnej pomoci, a preto daná právna úprava nie je nevyhnutná na naplnenie tohto cieľa. Uviedol, že napadnuté ustanovenie vcelku prekračuje prah právnej istoty ako súčasť princípov právneho štátu, ako aj práva na súdnu ochranu, a preto napadnuté ustanovenie označil za neústavné. Vzhľadom na uvedené je žalobca názoru, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď uvedené konanie neprerušil do skončenia konania vedeného pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016. Takýmto postupom súd síce na daný prípad aplikoval v čase rozhodnutia súdu platné a účinné ustanovenie, avšak zároveň aj ustanovenie, ktoré bolo po vydaní napadnutého rozhodnutia Ústavným súdom SR vyhlásené za protiústavné. Z nepráva nemôže vzniknúť právo, preto by bolo krajne nespravodlivé, ak by bola žaloba žalobcu zamietnutá z dôvodu aplikácie zákonného ustanovenia, ktoré bolo ústavným súdom vyhlásené za protiústavné. Odvolací súd by preto nemal nesprávnemu procesnému postupu súdu, spočívajúcemu v prerušení konania pri vedomosti o riešení pre konanie závažnej otázky poskytnúť ochranu.

6. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

7. Ďalšie podania strán v odvolacom konaní dané neboli.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania prípúšťal (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti je nevyhnutné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/ a c/ v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd dospel k správne právnemu záveru, keď v napadnutej časti žalobu zamietol, nakoľko pri aplikácii ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov dospel k záveru, že v tejto časti je nárok žalobcu premlčaný. Vyhovujúca časť rozsudku vo výroku I., nebola napadnutá odvolaním, preto v tejto časti nadobudol rozsudok právoplatnosť a nestal sa predmetom odvolacieho prieskumu. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený spotrebiteľskou zmluvou, a preto sa spravuje aj príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

10. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

11. Základnou spornou otázkou bolo, či na daný prípad bolo možné aplikovať ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, a to aj so zreteľom na skutočnosť, že na Ústavný súd SR, bol v čase

rozhodovania súdu prvej inštancie podaný návrh na posúdenie súladu ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

12. Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom do 26.7.2018, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

13. V zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§100 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

14. Ustanovenie § 5b bolo do Zákona o ochrane spotrebiteľa vnesené novelou, zákonom č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom platnosť a účinnosť nadobudlo 1. mája 2014. Na základe predmetného ustanovenia § 5b z. č. 250/2007 Z. z., sa súdu (ktorý je možné považovať za orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy) ukladala povinnosť v súdnom konaní z úradnej povinnosti prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských veciach, aj keď sa ho spotrebiteľ nedovoľá. Predmetnému ustanoveniu sa prisudzoval v súdnej praxi procesný charakter, preto bolo aplikované súdmi aj v konaniach, ktoré sa začali ešte pred účinnosťou tohto ustanovenia.

15. Dňa 8.9.2015 podal Okresný súd Košice II. na Ústavný súd SR návrh na rozhodovanie o súlade § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ústavný súd SR tento návrh prijal na ďalšie konanie uznesením zo dňa 9.11.2016 pod č. k. PL. ÚS 11/2016-7.

16. Nálezom PL. ÚS 11/2016-60 zo dňa 7.2.2018 Ústavný súd SR rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Predmetný nález bol vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky dňa 27.9.2018, čím stratilo ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. účinnosť.

17. Ústavný súd SR vo svojom náleze PL. ÚS 11/2016-60 zo dňa 7.2.2018 v bode 51. uzavrel, že predmetné ustanovenie prekračuje prah komponentu právnej istoty ako súčasť princípu právneho štátu, ako aj práva na súdnu ochranu, čím je porušený princíp legality ako komponent procesnej férovosti, a takto aj „férovosť“ legislatívna chránená čl. 1 ods. 1 Ústavy.

18. Podľa § 193 veta prvá CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

19. Podľa § 41 ods. 2 zák. č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlásenie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov.

20. Podľa § 41a ods. 1 zák. č. 38/1993 Zb., právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov.

21. V zmysle § 41b ods. 2 zák. č. 38/1993 Zb., ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v civilnom procese alebo správnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

22. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

23. V právnoaplikačnej praxi sa uplatňuje základné interpretačné pravidlo zakotvené v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Ide o generálny interpretačný princíp uplatňovaný súdom aj vo svojej rozhodovacej činnosti.

24. Ústavný súd SR vo svojom náleze č. k. I. ÚS 316/06-37 zo dňa 20.12.2006 konštatoval, že: „Hoci Ústava SR a Zákon o ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom a fortiori to musí tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. ... Takýto záver korešponduje aj so stanoviskom pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/06 z 11.10.2006, ktorým ústavný súd prijal zjednocujúce stanovisko k odchylným právnym názorom senátov ústavného súdu...“ (rovnako aj nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 48/06-24 zo dňa 14.6.2006).

25. Vzhľadom na uvedené východiská, nálezom Ústavného súdu vo veci sp. zn. PL. ÚS 11/2016 stratilo ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. účinnosť ex tunc, t. j. bolo anulované od počiatku, hľadá sa naň ako by nikdy nebolo účinné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. V zmysle ust. čl. 152 ods. 4 Ústavy SR predmetné ustanovenie nemalo byť v právnej praxi ani nikdy aplikované. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie v danom prípade oprel svoje rozhodnutie v zamietajúcej časti o také znenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z., ktoré v čase jeho rozhodovania nebolo účinné, teda súd rozhodol v rozpore s Ústavou SR a zákonom, čím nielenže vec nesprávne právne posúdil, keď pristúpil k posudzovaniu otázky premĺčania nároku žalobcu z úradnej povinnosti a nie na námietku dlžníka, ale nakoľko nezvolil postup podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP, svojím postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd tak uzatvára, že odvolanie žalobcu je dôvodné (§ 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP).

26. V dôsledku vyššie uvedeného nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávneho procesného postupu, sa potom prvoinštančný súd už dôsledne nezaoberal právnou a vecnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatňovaných nárokov v ich jednotlivých zložkách, a neposkytol tak žalovanému spotrebiteľovi ex offo súdnu ochranu jeho práv a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ust. § 295 CSP v zmysle ktorého v danom spore, ktorý je sporom s ochranou slabšej strany súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

27. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti (výrok II.), ako i v závislom výroku o trovách konania (výrok III.), s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, (posudzovaním premĺčania z úradnej povinnosti a neprerúšením konania), pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ako aj z dôvodu, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd nevykonal navrhované (v danom prípade nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní v právoplatne neskončenej vrátenej časti bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov, za tým účelom v súlade s ust. § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky nadväzne opätovne komplexne vyhodnotiť, posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a následne v právoplatne neskončenej časti znova vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí prvoinštančný súd rozhodne zároveň aj o náhrade trov konania včítane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 CSP).

29. Senát krajského soudu toto rozhodnutí přijal poměrem hlasů 3:0.

Poučení:

Proti rozhodnutí odvolacího soudu je přípustné dovolání, ak to zákon připouští (§ 419 CSP).

Dovolání je přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu vo věci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo věci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacího soudu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie soudu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacího soudu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho soudu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho soudu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho soudu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).